C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Niven_Larry-Nedlouho_pred_koncem.PDB

PDB Name: Niven L. - Nedlouho pred koncem
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.5.2006
Modification Date: 30.5.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

S povídkovou tvorbou Larryho Nivena se čeští čtenáři mohli zatím seznámit jen z několika mála ukázek (Neutronová hvězda V knize „Těžká planeta“ a Bezpečný při každé rychlosti z „Hledání budoucího času“). V této povídce ho představujeme jako osobitého spisovatele žánru fantasy.

Nedlouho před koncem
(NOT LONG BEFORE THE END)

Larry Niven

Kdysi dávno bojoval barbar s čarodějem.
V těch dobách k takovým bitvám docházelo často. Mezi barbary a čaroději existuje jakási přirozená antipatie, asi taková jako mezi kočkami a ptáky nebo krysami a lidmi. Obvykle barbar prohrál a průměrná úroveň lidské inteligence se o zlomek procenta zvýšila. Někdy barbar vyhrál - a lidstvo na tom zase jen získalo, protože čaroděj, který si nedokáže poradit s jedním ubohým barbarem, se nehodí pro výkon tak důstojného povolání.
Ale tento boj se od jiných odlišoval. Za prvé, barbar měl začarovaný meč. Za druhé, čaroděj znal velikou a strašnou pravdu.

Budeme mu říkat Čaroděj, protože jeho jméno se špatně pamatuje a stejně špatně vyslovuje. Jeho rodiče věděli, co dělají. Ten, kdo zná tvé jméno, získá nad tebou moc - ale aby ji použil, musí jméno nejprve vyslovit.
Čaroděj byl ve středních letech, když objevil to strašné tajemství. Do té doby hodně cestoval. Ne však dobrovolně. Prostě byl mocným mágem, využíval svých schopností a měl rád přátele.
Znal zaklínadla, která nutila lidi, aby měli čaroděje rádi. Používal je, ale nelíbily se mu vedlejší efekty. Takže obvykle používal svou moc tak, že pomáhal lidem, aby ho měli rádi i bez donucení.
Zjistil, že pokud zůstal na jednom místě déle než deset nebo patnáct let a používal magie tak, jak mu přikazovala čest, začala po jisté době jeho moc slábnout. Když se přestěhoval někam jinam, své schopnosti opět získal. Musel takto odejít už dvakrát a po každé se usídlit v nové krajině, učit se nové zvyky a navazovat nová přátelství. Když se mu to přihodilo potřetí, chystal se znovu přesídlit. Avšak něco způsobilo, že nad tím začal uvažovat.
Proč ho opouštěla moc? Něco podobného se stávalo celým národům. Historie zná mnoho případů, kdy země, které nejvíc spoléhaly na síly magie, byly porobeny barbary s meči a palcáty. Tato smutná pravda se nezdála být hodná dalšího přemýšlení, ale jeho zvědavost byla opravdu nezvykle silná.
Proto nejprve trochu přemýšlel a pak začal provádět jisté experimenty. Poslední z nich spočíval v zavěšení kovového disku ve vzduchu pomocí telekineze a v jeho uvedení do rotace. Po tomto experimentu poznal pravdu, na kterou nemohl zapomenout.
Přestěhoval se. Během následujících desetiletí se stěhoval ještě několikrát. Čas změnil jeho charakter, ale ne tělo, a jeho kouzla se stala dokonalejšími a méně nápadnými. Objevil velikou a strašnou pravdu a jen ze soucitu ji držel v tajnosti. Protože jeho pravda znamenala konec civilizace a nikomu nemohla přinést žádný užitek.
Tak si to alespoň myslel. Ale asi po padesáti letech (nějakých 12 000 let př. n. l.) došel k závěru, že dřívě nebo později každá pravda vyjde najevo. Vyrobil další disk a vyřkl nad ním příslušné zaklínadlo, aby (podobně jako telefonní číslo vytočené bez poslední číslice) bylo připraveno na potřebnou dobu.

Meč se jmenoval Glirendree. Existoval už několik set let a byl velice slavný.
Pokud jde o barbara, jeho jméno není žádným tajemstvím. Jmenoval se Belhap Sattlestone Wirldess ag Miracloat roo Conoson. Jeho přátelé, o které rychle přicházel, mu říkali Hap. Byl to barbar jak se patří. Civilizovaný člověk by měl dost rozumu v hlavě, aby se nedotýkal Glirendree a nezabíjel bez skrupulí spící ženu. Právě takovým způsobem se totiž Hap zmocnil svého meče. Nebo naopak - meč se zmocnil barbara.

Čaroděj ho vycítil mnohem dříve, než jej mohl spatřit. Právě pracoval v jeskyni, kterou vytesal pod horou, když spustilo poplašné zařízení. Vlasy na hlavě se mu náhle zježily.
„Máme hosty,“ řekl.
„Nic neslyším,“ odpověděla Sharla hlasem plným nepokoje.

Sharla byla dívka z vesnice a žila s Čarodějem. Toho dne ho přemluvila, aby ji naučil několik jednoduchých zaklínadel.
„Cítíš, jak ti vstávají vlasy na hlavě? To způsobuje poplašné zařízení. Ověřím to…“
Použil čidla, které připomínalo stříbrnou obruč zavěšenou ve vzduchu.
„Budou problémy, Sharlo. Musíš utéci.“
„Ale…“ zaprotestovala a ukázala rukou na stůl, u nějž pracovali.
„Ach, to. Můžeme to nechat tak, jak to je. Není to nebezpečné.“
Právě pracovali na amuletu proti milostnému uříknutí, dost pracném, ale neškodném, krásném a velice praktickém.
Čaroděj ukázal na paprsky světla, které pronikaly senzorovou obručí.
„To je nebezpečné. Po západním svahu hory se blíží neobvykle silné nahromadění many. Odejdi východním svahem.“
„Můžu ti s něčím pomoci? Vždyť jsi mě naučil několik kouzel.“
Čaroděj se nervózně zasmál.
„Proti tomu? To je Glirendree. Jen se podívej na velikost, na barvu a tvar. Ne. Odejdi odtud, a hned. Po východním svahu máš cestu volnou.“
„Pojď se mnou.“
„Nemohu. Ne teď, když se Glirendree zase zmocnil nějakého idiota a běhá po světě. Musím zůstat.“
Z jeskyně přešli do rezidence, ve které bydleli. Stále protestující Sharla si oblékla šaty a odešla dolů. Čaroděj rychle shrnul náruč rekvizit a vyšel ven.
Vetřelec byl již v polovině svahu: velký muž, který nesl něco dlouhého a třpytivého. K vrcholu hory mu zbývala ještě čtvrtina cesty. Čaroděj nastavil stříbrnou obruč a podíval se do ní.
Meč planul ohněm výbojů mana, oslepoval oči jehlami bílého světla. Byl si jist, že je to Glirendree. Znal jiné, stejně silné nahromadění many, ale žádné z nich nebylo přenosné a nevypadalo jako meč.
Uvědomil si, že Sharle zapomněl říci, aby uvědomila Bratrstvo. Natolik se už v magii vyznala. Co se dá dělat - teď už je pozdě.
Kolem světelného meče neviděl barevnou záři.
Nedostatek zelené v auře znamenal, že nebyla použita ochranná zaklínadla. Majitel meče se nijak nezabezpečil před tím, co nosil. Takže ten vetřelec nebyl čarodějem a neměl ani tolik rozumu, aby některého z nich požádal o pomoc. Že by si neuvědomoval, čím je Glirendree?
Stejně by mu to nepomohlo. Ten, kdo má Glirendree, je odolný proti účinku jakýchkoliv jiných sil. Alespoň se to tak říká.
„Uvidíme,“ řekl si Čaroděj.
Prohrábl se svým majetkem a vytáhl cosi dřevěného, podobajícího se nejspíš foukací harmonice. Sfoukl z předmětu prach, stiskl ho v pěsti a zamířil na člověka. Pak zaváhal. Kouzlo poslušnosti bylo jednoduché a bezpečné, ale mělo určité vedlejší účinky. Snižovalo inteligenci oběti.
„Dělám to v sebeobraně,“ řekl si Čaroděj a foukl do harmoniky.
Barbar šel dál. Záře Glirendree ani nezesílila, s takovou lehkostí pohltil zaklínadlo.
Za několik minut se měl cizinec ocitnout na vrcholu hory. Čaroděj se ještě rychle pokusil použít jednoduché prognostické zaklínadlo. Přinejmenším se aspoň dozví, kdo vyhraje blížící se boj. Zbytečně. Neobjevil se žádný obraz. Scenérie se ani trochu nezměnila.
„Hm, hm,“ řekl Čaroděj. „Hm, hm.“
Sáhl do hromady svých čarodějnických potřeb a vytáhl kovový disk. Přehraboval se v ní ještě chvíli a pak vytáhl dvousečný nůž, hustě pokrytý runami v neznámém jazyce, a velice ostrý.

Na vrcholu hory tryskalo vřídlo, jehož voda odtékala do potoka, tekoucího kolem Čarodějova domu. Barbar se u vody zastavil a opřel se o meč. Dýchal těžce, protože výstup byl namáhavý. Měl statné tělo pokryté jizvami. Čaroděj se podivil, že tak mladý člověk už stačil utržit tolik ran. Pozoroval barbara, jak vystupuje na vrchol. Měl tmavomodré lesklé oči, na Čarodějův vkus posazené příliš blízko sebe.
„Jsem Hap!“ zvolal cizinec. „Kde je?“
„Hovoříš asi o Sharle, že? Ale co je ti po tom?“
„Přišel jsem, abych ji vysvobodil z ponižujícího nevolnictví, starče.“
„Tak pozor, pozor! Sharla je moje žena.“
„Příliš dlouho jsi ji využíval ke svým ničemným a nestoudným cílům.“
„Žije tu se mnou z vlastní vůle, hlupáku!“
„Myslíš, že ti uvěřím? Taková pěkná žena jako je Sharla, že by milovala neschopného starce?“
„Připadám ti snad jako neschopný?“
Čaroděj vůbec nevypadal jako stařec. Vypadal jako dvacetiletý mladík, jako Hapův vrstevník, a vyrovnal se mu vzrůstem i svaly. Než vyšel z jeskyně, nezdržoval se s oblékáním. Neměl na těle jizvy tak jako Hap, ale červeno - zeleno - zlaté tetování na zádech, složené ze zamotaných, spletitých čar, sestavených v hypnotický, monotónní vzorec pentagramu.
„Všichni ve vesnici vědí, že jsi starý,“ řekl Hap. „Máš nejméně dvě stě let.
„Hap,“ řekl Čaroděj. „Belhap a tak dále a tak dále roo Conoson. Teď si vzpomínám. Sharla říkala, že jsi ji oslovil, když posledně sestoupila do údolí. Měl jsem s tím něco udělat už tenkrát.“
„Lžeš, starče. Začaroval jsi Sharlu. Každý zná sílu kouzla poslušnosti.“
„Nepoužívám ho. Nemám rád jeho vedlejší účinky. Kdo by taky chtěl, aby ho obklopovali sami přátelští idioti?“ Čaroděj ukázal na Glirendree. „Víš, co to je?“

Hap zlověstně kývl hlavou.
„Měl bys být rozumnější. Možná ještě není pozdě. Zkus, zda ho můžeš přendat do levé ruky.“
„Už jsem to zkoušel. Nemůžu ho pustit.“ Hap netrpělivě máchl šedesát liber těžkým mečem ve vzduchu.
„Musím spát s tím prokletým železem v ruce.“
„No tak to už je pozdě.“
„Ale nelituji toho,“ řekl tvrdě Hap. „Protože teď tě můžu zabít. Příliš dlouho byla tato nevinná dívka odkázána na tvou společnost…“
„Vím, vím,“ přerušil ho Čaroděj a najednou promluvil jinou řečí. Asi minutu něco hlasitě a rychle hovořil a pak řekl znovu v řeči rinaldské: „Cítíš nějakou bolest?“
„Ne, vůbec žádnou,“ odpověděl Hap. Ani se nepohnul. Stál s mečem připraveným k úderu, probodávaje protivníka očima.
„Žádnou prudkou chuť vydat se na cestu? Výčitky svědomí? Žádnou změnu tělesné teploty?“ dotíral Čaroděj, ale Hap se jenom nepříjemně usmíval.
„Dobrá, přesně to jsem si myslel. Nevadí, aspoň jsem to zkusil.“
Záblesk oslepujícího světla proťal ovzduší. Meteorit se spekl do velikosti malého míčku, než doletěl k pohoří. Svůj let měl završit na Hapově hlavě, ale explodoval o zlomek sekundy dříve. Když se prach usadil, obklopoval barbara kruh malých kráterů.
Hapovi údivem poklesla čelist. Po chvíli ústa zavřel a vrhl se dopředu. Meč tiše zabručel.
Čaroděj se otočil zády k útočníkovi. Ten se zarazil znechucen jeho zbabělostí. Náhle odskočil několik kroků zpět. Z Čarodějových zad seskočil stín.
Tak černá by mohla být silueta člověka na stěně jeskyně osvětlené sluncem. Humanoidní tvor připomínal postavu z neproniknutelných temnot po konci světa.
Glirendree se zdál být obdařený vlastní vůlí. Přeťal démona napříč i podélně, zatímco ten marně bušil do neviditelné stěny a až do samého konce se snažil dosáhnout na Hapa.
„To bylo chytré,“ zasípal barbar. „Pentagram na zádech a v něm uvězněný démon.“
„Jo, bylo to chytré,“ souhlasil Čaroděj, „ale nepřineslo to žádný zdar. Nošení Glirendree zaručuje úspěch, ale není to chytré. Ptám se tě ještě jednou: Víš, co to je?“
„Nejtěžší meč, jaký byl kdy vykován!“ řekl Hap, zvedaje zbraň vysoko nad hlavu. Jeho pravé rameno bylo silnější než levé a o několik coulů delší, jako by Glirendree už začal účinkovat. „Meč, kterým se vyrovnám každému čaroději, a to bez pomoci démonů. Abych ho získal, musel jsem zabít ženu, kterou jsem miloval, ale s radostí jsem zaplatil tuto cenu. Až tě pošlu, kam si zasluhuješ, Sharla…“
„Ti naplive do očí,“ přerušil ho Čaroděj. „Vyslechneš mě konečně? Glirendree je démon. Kdybys měl alespoň trochu rozumu, usekl by sis ruku v lokti.“
Hap vypadal zaskočeně.
„Chceš snad říci, že v tom kovu je uvězněn démon?“
„Zkus si vpravit do hlavy, že žádný kov neexistuje. To není meč, ale démon - zlomyslný a parazitní. Jestli se od něj neodloučíš, během jednoho roku zestárneš a zemřeš. Čaroděj ze severu ho uvěznil do současné podoby a daroval jednomu ze svých bastardů, Jiřímu Jakostovi. Ten dobyl půl kontinentu, než zemřel stářím uprostřed bitvy. Rok před mým narozením byl Glirendree svěřen do péče Duhové Čarodějnice, protože nebylo druhé ženy, která by se tak málo zajímala o lidi, obzvlášť o muže.“
„Řekl bych, že lžeš!“
„To bylo určitě jeho dílo. Znovu jí dodal síly, co? Měla se lépe zabezpečit.“
„Rok,“ bručel si pro sebe Hap. „Jeden rok.“
Ale meč se mu netrpělivě hýbal v ruce.
„Bude to nádherný rok,“ řekl si Hap a vykročil kupředu. Čaroděj rychle zvedl měděný disk.
„Čtyři,“ řekl a disk se.roztočil ve vzduchu.
Než barbar přebrodil potok, byl už disk rozmazanou skvrnou. Čaroděj se postavil tak, aby se kruh ocitl mezi ním a Hapem, který se neodvažoval dotknout se disku, rotujícího vysokou rychlostí. Zkusil ho obejít, ale Čaroděj unikl na druhou stranu. Mezitím vytáhl ještě něco: stříbrný nůž, hustě pokrytý runami.
„Ať je to cokoliv,“ řekl Hap, „nemůže mi to nic udělat. Na toho, kdo má Glirendree nepůsobí žádná kouzla.
„Správně,“ řekl Čaroděj. „Disk se stejně za minutu přestane točit. Během této chvíle bych ti chtěl říci tajemství, které bych nesvěřil ani nejlepšímu příteli.“
Hap zvedl meč oběma rukama nad hlavu, rozmáchl se a sekl do rotujícího disku. Ostří se zastavilo těsně nad ním.
„Glirendree tě chrání,“ řekl Čaroděj. „Kdybys teď udeřil do disku, odhodil by tě až, do vesnice. Slyšíš to tření?“
Hap slyšel svištění proudícího vzduchu. Zvuk se stával stále více pronikavějším.
„Hraješ o čas,“ řekl.
„To je pravda. No a co? Snad ti to nevadí?“
„Ne. Říkal jsi, že znáš nějaké tajemství…?“ S mečem nad hlavou se Hap postavil těsně vedle disku, který se na okrajích rozzářil do červena.
„Už dávno jsem o tom chtěl někomu vyprávět. Už sto padesát let. Ani Sharla o tom nic neví.“
Čaroděj mluvil, stále připraven uskočit, kdyby se na něj barbar znenadání vrhl.
„Už tehdy jsem se trochu vyznal v magii, a ačkoliv to nebylo nic v porovnání s tím, co umím dnes, dovedl jsem efektní, zajímavá kouzla. Zámky vznášející se ve vzduchu. Draky se zlatými šupinami. Armády zakleté v kamení nebo zasažené blesky, které místo jednoduchých kouzel způsobovaly smrt. Takové kousky spotřebují hodně moci, víš?“

„Něco jsem už o podobných kouscích slyšel.“
„Dělal jsem je neustále: pro sebe, pro přátele, pro krále nebo pro ty, které jsem miloval. A zjistil jsem, že pokud zůstanu na jednom místě déle, opustí mě časem moc. A abych ji získal zpět, musel jsem odejít někam jinam.“
Disk rozžhavený rotací planul světleoranžovým světlem. Už dávno se měl rozpadnout nebo roztavit.
„Taky jsem věděl, že existují mrtvá místa, kam se čarodějové neodvažují chodit. Místa, kde neúčinkují kouzla. Obvykle jsou to pole, vsi nebo pastviny - ale když se dobře podíváš, můžeš najít ruiny dávných měst, rozvaliny hradů vznášejících se kdysi ve vzduchu a vybělené kosti draků, podobajících se obrovským ještěrům z dávných epoch. Začal jsem nad tím uvažovat.“
Hap trochu couvl, aby se. vyhnul žáru stoupajícímu z disku, který teď planul bílým světlem jako malé slunce přemístěné na zem. Čaroděj zmizel za mihotavou září.
„Vyrobil jsem disk podobný tomuto a vznesl jsem jej do vzduchu, aby rotoval. Je to jednoduché kinetické kouzlo - pohyb stejnoměrně zrychlený, bez horní hranice rychlosti. Víš, co je to mana?“
„Co se to děje s tvým hlasem?“ zeptal se Hap.
„Mana, to je jméno, které dáváme síle stojící nad veškerou magií.“
Čarodějovi hlas slábl a stal se pisklavým. V Hapově mozku vzklíčilo strašné podezření - Čaroděj unikl a zanechal tady jenom svůj hlas! Hap poklusem oběhl disk a chránil si oči před žárem.
Na druhé straně seděl na zemi starý člověk. V revmatických, zakřivených napuchlých prstech držel runami pokrytý nůž.
„Objevil jsem, že… Ach, ty jsi tady! No, teď už je stejně pozdě.“
Hap napřáhl meč k úderu a zbraň se v tu chvíli proměnila v obrovského červeného démona s rohy a kopyty, držícího v zubech Hapovu ruku. Démon počkal několik sekund, až barbar pochopí, co se děje, a zkusí s rukou ucuknout. Pak mu ruku ukousl.
Zaskočený Hap ani nestačil zareagovat, když k němu démon natáhl ruce. Ucítil drápovité prsty, které stiskly jeho hrdlo. Náhle uviděl údiv a strach, které se objevily v netvorově obličeji. Drápy, svírající jeho krk, povolily.
Disk explodoval. Bez varování se náhle proměnil v plochý oblak kovových částeček a rozplynul se ve vzduchu. Zablesklo se a zahřmělo, jako by blesk udeřil do skály. Kolem se šířil zápach sublimujícího kovu.
Démon se stával stále méně viditelným, jako chameleón ztrácející se na pozadí. Rozplýval se, pomalu klesl k zemi a tam se zkroutil. Když se ho chtěl Hap dotknout špičkou boty, kopl jenom do prachu.
Kolem se táhl pruh spálené země. Zřídlo přestalo tryskat. Skalnaté dno potoka rychle na slunci vysychalo. Čarodějova jeskyně se zavalila. Celé příslušenství jeho rezidence se s rachotem propadlo do obrovské díry a samotná budova zmizela beze stopy.
Hap si stiskl odporně zmrzačenou ruku a řekl:
„Co se to vlastně stalo?“
„Mana,“ odsekl Čaroděj a vyplivl několik prohnilých zubů. „Mana. Objevil jsem, že zásoby síly stojící nad veškerou magií jsou ohraničené, ták jako voda v nádrži. Je možné ji vyčerpat.“
„Ale…“
„Chápeš, proč jsem to ukrýval v tajemství? Jednoho dne bude veškerá mana na světě vyčerpána. Nebude mana, nebude magie. Víš, že Atlantida je tektonicky nestabilní. Po sobě jdoucí pokolení králů - mágů - každých padesát let obnovují zaklínadla, aby ten kontinent udrželi před ponořením do moře. Co se stane, až kouzla přestanou působit? Nestihnou se včas evakuovat. Raději na to nemyslet.“
„Ale ten disk?“
Čaroděj se usmál bezzubými ústy a pohladil se po sněhobílých vlasech. Pod dotekem prstů mu všechny vypadly, zanechávajíce za sebou lysou a jizvami pokrytou lebku.
„Stáří je jako alkohol. A disk? Už jsem ti to říkal. Jednoduché kinetické kouzlo bez omezení rychlosti. Disk neustále zvyšuje svou rotaci, dokud nezužitkuje celou manu, která se nalézá poblíž.
Hap udělal jeden krok dopředu. Šok ho zbavil poloviny síly. Pohnul se nejistě, jako by mu ochably svaly.
„Chtěl jsi mě zabít!“
Čaroděj souhlasně kývl hlavou.
„Došel jsem k názoru, že jestli disk nevybuchne, když se ho budeš pokoušet obejít, tak tě zabije Glirendree, jakmile zeslábne síla, která ho držela pohromadě. O co ti jde? Vždyť jsi ztratil jenom ruku, ale osvobodil ses od démona.“
Hap udělal další krok a ještě jeden. Ruka ho začala bolet a bolest mu dodala sílu.
„Starče,“ promluvil chraptivě. „Máš dvě stě let. Můžu ti zakroutit krkem jedinou rukou. A udělám to.“
Čaroděj vstal a stiskl runami pokrytý nůž.
„To ti vůbec nepomůže. Je konec s magií,“ řekl Hap, odstrčil jeho ruku a stiskl hubený krk.
Čarodějova ruka bezvládně klesla, potom se znovu zvedla. Barbar se chytil za břicho, rozevřel široce oči a zavrávoral. Těžce dosedl na zem.
„Nůž je vždycky skutečný,“ řekl Čaroděj.
„Ach!“ vykřikl Hap.
„Sám jsem jej vykoval obyčejnými nástroji tak, aby se nerozpadl, až se vyčerpá mana. To nejsou magické runy.“
Hap znovu pronikavě vykřikl, zachvěl se a upadl na zem.
Čaroděj se pomalu položil na záda. Přisunul si nůž k očím a přečetl si znaky písma, které dovedli přečíst jenom členové Bratrstva.
- VŠECHNO POMINE
Dokonce i v této chvíli to byla strašná banalita.
Svěsil ruku a vleže hleděl do nebe. Konečně nějaký stín zastínil modř.

„Říkal jsem ti, abys odtud utekla,“ zašeptal.
„Měl bys vědět, že nikoho neposlouchám. Co se ti stalo?“
„Zaklínadlo zajišťující věčné mládí přestalo účinkovat Musel jsem to udělat… Když prognostické zaklínadlo nic neukazovalo, myslel jsem si…“
Těžce se nadechl.
„Ale dobře jsem udělal. Zabil jsem Glirendree.“
„Hrát si na hrdinu, v tvém věku! Co pro tebe můžu udělat? Jak ti mám pomoci?“
„Doprovod mě dolů, než umřu. Nikdy jsem ti neřekl, kolik mám skutečně let…“
„Vím. Všichni ve vsi to vědí.“ Sharla mu pomohla usednout a položila si jeho ruku kolem krku. Byla bezvládná jako ruka mrtvoly. Zachvěla se, ale objala ho v pase a sebrala všechny síly. „Jsi tak hubený! Pojď, miláčku. Musíme vstát.“
Vzala na sebe větší část jeho tíhy a postavila se na nohy.
„Jdi pomalu. Zdá se mi, jako by mi srdce chtělo vyskočit z prsou.“
„Jak daleko půjdeme?“
„Jenom k úpatí pohoří. Tam budou zaklínadla zase znovu fungovat a odpočineme si.“
Klopýtl.
„Začínám ztrácet zrak.“
„Máme lehkou cestu. Cesta vede přímo dolů.“
„Právě proto jsem si vybral toto místo. Věděl jsem, že jednoho dne budu muset disk použít. Každé umění se může jednou hodit. Vždycky nastane takový čas, kdy je třeba ho použít.“
„Tak hodně ses změnil. Jsi takový… takový ošklivý. A smrdíš.“
Na boku jeho krku si všimla modré žilky, pulsující jako třepotání ptačích křidélek.
„Určitě mě teď už nebudeš chtít, když jsi mě viděla takového…“
„Můžeš se stát znovu mladým, že?“
„Jistě. Můžu změnit, co budeš chtít. Jakou barvu očí si budeš přát?“
„Já také jednou zestárnu,“ řekla. V jejím hlase uslyšel strach.
„Naučím tě ta správná zaklínadla, až nastane vhodná doba. Je to ale nebezpečné. Opravdu hodně nebezpečné.“
Sharla chvíli mlčela. Potom se zeptala:
„A jakou barvu očí měl on? Víš, ten Belhap Sattlestone, nebo tak nějak.“
„Zapomeň na něj,“ řekl lehce dotčený Čaroděj.
A najednou se mu vrátil zrak.
Ovšem ne napořád, pomyslel si, klopýtaje dolů. Až se vyčerpá mana, zhasnu jako svíčka a se mnou celá civilizace. Bude konec s magií, konec života založeného na kouzlech. Celý svět se ponoří do barbarství, dokud lidé neobjeví nový způsob, jak ošidit přírodu. Ano, barbaři - ti prokletí, hloupí barbaři nakonec stejně vyhrají.

(Přeložil: Roman Sochor)